

Volné pokračování autorčina
nejslavnějšího
románu *Maniak*

ZLOMENÍ

MARTINA COLE

ZLOMENÍ

MARTINA COLE

2019

Copyright © 2017 Martina Cole
Translation © 2019 by Dita Kelbelová

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu DAMAGED,
vydaného nakladatelstvím Headline Publishing Group, 2017 v Londýně
přeložila Dita Kelbelová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Pušová
Korektura: Iveta Muchová a Dana Konvičková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Markéta Mandlíková
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v květnu 2019

ISBN 978-80-7498-325-2

Mé krásné holčičce Freddie Mary

PROLOG

2015

Bylo horko.

Pravý srpnový den, kdy slunce neúprosně pálilo a vzduch byl plný křiku racků. Na skládce v Essexu bylo rušněji než jindy, nákladní auta se sem vinula v nekonečné řadě a vyklápěla svůj náklad. Křik racků a neustávající hřmot buldozerů a aut byly tak silné, že dělníci museli hulákat, aby se přes ně vůbec slyšeli.

Ze všeho nejvíc ale dělníkům vadil smrad. Kombinace hni-
jící vegetace, vyhozeného jídla, promíchaného s čistícími pro-
středky, a zvířecích mršin byla v parném počasí naprosto ne-
nesitelná. Místní zaměstnance nikdy nepřestávalo udivovat,
co všechno jsou lidi schopní jen tak vyhodit. Mezi domovním
odpadem se pravidelně nacházeli psi, kočky, štěňata – občas
i nějaký ten exotický miláček, třeba had nebo jednou třínohý
leguán. Jeden ostrílený dělník pamatoval, jak se tu před lety na-
šlo novorozeně, maličká nožka čouhala skrz igelitku z Teska.
O hrůzné historky, co mohli dávat k dobru v hospodách, kam
chodili, tu nebyla nouze. Odpadky měly pro ty, co s nimi naklá-
dali, své zvláštní kouzlo. Sice se jim říkalo „hovniválové“, a to

nebyla nejhorší přezdívkou, ale pojilo je kamarádství, které za to zesměšňování stálo.

Když se to vezme z té lepší stránky, spousta z nich tu za ty roky našla i cenné předměty; bylo k neuvěření, co lidé někdy omylem vyhodili do smetí. Šperky, zmuchlané peníze a peněženky spolu se značkovými kabelkami a drahými přístroji – iPady, iPody, telefony – ten seznam neměl konce. Ti méně svědomití si své nálezy potají strkali do kapsy, jiní je odnášeli rovnou do kanceláří pro případ, že by je majitelé hledali.

Tenkrát bylo pondělí, což byl pro ně obzvlášť rušný den, protože se tu k rozdrčení a zavezení vykládalo smetí nahromaděné v tisících domácnostech za celé dva týdny. V té masě odpadu se jako nebojácí gladiátoři pohybovaly krysy, a muži se je už dávno naučili ignorovat. Stejně jako raci patřily neodmyslitelně k téhle práci. A některé byly pěkně vypasené. Vedle nich se tu často objevovali sběrači lidského druhu – Východoevropané, kteří skládku pročesávali a hledali cokoli hodnotného. Pořád byli odháněni, ale po každé se zas vrátili a dál pátrali po čemkoli, co by mohli prodat nebo sami použít. Dělníkům to trhalo srdce, ale odhánět je museli, obzvlášť děti – tohle nebylo místo pro dětské hry. Často to byla předem prohraná bitva, protože je tu znova nacházeli hned zrána, jak se den za dnem brodí v odpadcích jiných lidských bytostí.

Micky Cartwright patřil na skládce mezi ty nejstarší; kydal hovna, jak vyprávěl každému, kdo byl ochotný poslouchat, už od svých patnácti, kdy odešel ze školy. A jednoduše to miloval. Měl velkou hlavu s hustou hřívou sněhobílých vlasů, a když si toho rána balil cigaretu, podrážděně si povzdechl. Na rozdíl od mnoha jiných zaměstnanců byl neochvějným stoupencem hnutí Britain First, což se spoustě dělníků nelíbilo. Obzvlášť těm z etnických menšin. Za ty roky zazněla nejedna stížnost na jeho slovník a některé jeho průpovídky. A toho dne se vedro všem zadíralo pod kůži a nálada byla výbušná. A tak si řekl, že bude nejlepší držet se trochu stranou.

Jak se Micky rozhlížel po skládce, všiml si v dálce postavy lezoucí po hromadě odpadků a uvažoval, jak ten hajzlík mohl ostatním proklouznout.

Vrátil se do přívěsu, ve kterém si vařili čaj, vzal dalekohled – parádní nález, který tu měl už roky – a pak vyšel ven do oslňujícího slunečního světla a podíval se, kdo je ten člověk, kterému se podařilo vpašovat se dovnitř.

Když dalekohled zaostřil, v první chvíli si nebyl jistý, jestli vidí dobře. Byl tak ohromený, že na tu siluetu další minutu dvě zíral, a teprve pak doběhl do kanceláře s křikem: „No to mě poser, tohle musíte vidět, chlapi!“

Muži odložili hrnky s čajem a kávou a šli za ním ven. Na skládce se vždycky něco dělo; to byla jedna z radostí téhle práce. Micky podal dalekohled muži jménem Jeremy Fewster, jednoznačnému šéfovi, který měl na starosti všechny muže a podle toho, v čem viděl jejich talent, jim přiděloval povinnosti. Přehazování smetí nebyla žádná věda, ovšem byla to mnohem komplikovanější práce, než lidem zvenku docházelo.

Jeremy několik minut pozoroval postavu v dálce. Stejně jako Micky ani on nevěděl, co si o tom myslet. Bylo to bizarní. Všichni pauzující muži se teď snažili zjistit, co vzbudilo takovou pozornost, slunce se ale zabodávalo do očí a na dálku bylo těžké cokoli rozeznat. Jeremy jim začal popisovat, co vidí, protože teď už se zastavili i muži v buldozerech a civěli na ten podivný výjev.

Do středu skládky se pomalu propracovávala osamělá žena neurčitěho věku, oblečená v letních šatech bez rukávů s širokým kloboukem, oči schované za velkými slunečními brýlemi, na nohou do očí bijící, zářivě žluté holínky. Na hrudník si tiskla něco, co vypadalo jako krabice nebo nádoba, a s námahou postupovala ke svému cíli. Jeremy ji fascinovaně sledoval a skoro cítil sílu jejího odhodlání provést to, kvůli čemu sem přišla.

Když se nakonec zastavila, chvíli stála na místě, rozhlížela se po tom nekonečném moři odpadků a bříska prstů na volné

ruce si velmi ženským gestem otírala pot z obočí. Jeremy věděl, jak těžké je brodit se odpadky; není to tak snadné, jak byste si mysleli. Díval se, jak se narovnala a pak z nádoby sundala víko a začala na smetí kolem sebe rozprašovat cosi, co vypadalo jako popel. Na tu dálku dokázal rozeznat, že se přitom spokojeně usmívá.

„No, chlapci, vypadá to, že rozprašuje popel svého starýho. Na to se dá říct jedině to, že to musel bejt pěkněj parchant, když si vysloužil takovej konec.“

Muži se smáli, někteří ne tak halasně jako jiní, to když jejich veselí zchladil pocit viny při představě, že by se něco takového mohlo stát i jim. Tak či tak to ale byla další šílená historka, kterou si hovniválové uloží do paměti pro léta, která ještě přijdou.

Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, Bůh žárlivě milující.
Stíhám vinu otců na synech do třetího i čtvrtého
pokolení těch, kteří mě nenávidí.

Exodus 20,5

KAPITOLA PRVNÍ

„Vidíš, a teď jsi ráda, že tu máme bazén. Stačí nějakých pět týdnů v roce a vyplatí se ho udržovat!“

Patrick Kelly mluvil vesele, ale Kate věděla, jak ho štve, že tady v Grantley leží jejich nádherný bazén většinu času ladem. Pokud ovšem zatoužili po sluníčku, měli úchvatnou vilu ve Španělsku a k tomu i apartmán na Floridě, protože Patrick měl v oblibě tamní golfové hřiště. A kromě toho tam zemřel George Markham – muž, který zavraždil Patrickovu dceru Molly – a Kate věděla, že Patrick se rád drží poblíž místa, kde ten odporný grázl našel svůj konec. Dávalo mu to jisté zadostiučinění. Vedli velmi pohodlný život a Kate si ho užívala víc, než považovala za vhodné. Nemohla se zbavit pocitu, že si žije až příliš opulentně, ale k Patrickovi to zkrátka patřilo. Potřeboval vědět, že lidé vidí a obdivují jeho úspěch, a Kate to svým způsobem chápala.

Po všech těch společných letech si uvědomovala, jaké to je štěstí, že ho má; teď už společně stárli, ale byli šťastní. Patrick pořád uměl po ženách „hodit očkem“, jak tomu říkal, ale jeho

toulavé dny byly pryč. Nebo v to Kate alespoň doufala. Věděla, že Patrick má pořád prsty ve spoustě leváren – vzdát se jich úplně asi nikdy nemohl –, ale sama už odešla od policie a postupně došla k názoru, že „co nemůžeš změnit, nauč se snášet“. Další z máminých starých pořekadel. Matka jí pořád chyběla.

Na terasu, kde seděli, vyšla jejich hospodyně Beverley Collinsová, usměvavá jako obvykle. Byla starou pannou, protože se tak rozhodla, bylo jí kolem čtyřicítky a měla měkký corksý přízvuk a obličej, o němž Patrick jednou prohlásil, že jeho matka by ho považovala za „politováníhodný“. Což znamenalo, že to nebyla žádná úchvatná kráska; svou práci však odváděla báječně, a to bylo podstatné. Navíc měla milou povahu a vůbec nebyla dotěrná. Milovala svůj malý soukromý byt na jejich pozemku a do rodiny zapadala perfektně.

„Přišel za vámi nějaký džentlmen, Patricku – nechce mi říct, jak se jmenuje.“

Patrick se zamračeně zvedl. Oblékl si župan a Kate udělala totéž. Doufala, že je nečekají žádné problémy. Po letech s Patrickem Kellym ale tušila, že za tím bude patrně víc, než se na první pohled zdá. Nějakou tu „menší lumpárnu“, jak tomu říkal, si Patrick stále dopřával s chutí.

Tahle záliba se mu ale bohužel občas nepěkně vymstila.

KAPITOLA DRUHÁ

Karen Jonesová byla malá žena s velkými zuby. Dlouhé tmavé vlasy byly její největší předností – a ona to dobře věděla. Když procházela uličkou, která ji měla dovést na hlavní třídu, zaslechla nějaký hluk. Hluboký, hrdelní – a už jen sám o sobě jí nahnal strach. Zastavila se a nastražila uši. Teď už bylo ticho, ale ten zvuk ji znervóznil. Slyšela auta a ruch nákupního centra, ale tady v téhle úzké uličce na ni najednou padla hrůza.

Byla si jistá, že něco slyšela, a bezděčně se začala vracet po svých vlastních stopách. Na konci uličky, poblíž svého družstevního bytu, odbočila doleva do malého hájku. Navzdory slunečnému počasí tam bylo temno a ona při opatrné chůzi zatínala zuby a dávala si pozor, aby šla těsně u kamenné zdi. Dýchala mělce a zrychleně; měla pocit, jako by se jí kolem hrudi stahovala obruč a bránila jí dostatečně se nadechnout.

Stromy šuměly ve větru a ten zvuk ji znepokojil ještě víc, ale pomalu a kradmo pokračovala dál. Pak pohledem zabloudila k podrostu a uviděla obnaženou nohu. A v tu chvíli se dala do křiku.

Její jekot brzy přilákal další lidi, a zatímco jeden člověk zavolal policii a záchranáře, Karen znechuceně sledovala, jak si ostatní na mobily fotí tu nahou dívku, co tam ležela potřísněná krví.

Karen si svlékla lehký letní kabátek a dívku co nejvíc zakryla, dokud nedorazí záchranka.

KAPITOLA TŘETÍ

Patrick vešel do prostorné haly a uviděl tam stát muže. Bylo mu ke čtyřicítce a v dobře střiženém obleku a drahé košili působil charismaticky. Byl přibližně o deset centimetrů vyšší než Patrick a měl tmavé vlasy a modré oči. Vypadal jako někdo, o kom by Patrick řekl, že je „úspěšný“.

V županu a naboso si Patrick najednou připadal v nevýhodě, což se odrazilo i v jeho hlase, když vyštěkl: „A vy jste kdo?“

Kate beze slova sledovala, jak mladší muž v přátelském gestu napráhl ruku a na pěkném obličejí se mu objevil mírný úsměv.

Patrick tu přátelsky nabízenou ruku ignoroval a stál tam potichu s obočím zdviženým. Pak rozpřáhl ruce a s nenápadným důrazem řekl: „Takže?“

Muž ruku svěsil, pokrčil rameny a řekl: „Vzpomínáte si na Ruby O’Loughlinovou?“

Klidný tón v hlasu mladšího muže Patricka zmátl. Očividně se nenechal zastrašit, a to Patricka znepokojovalo. Stejně jako jeho otázka.

Do hovoru se teď vložila Kate. „Nepůjdeme na terasu dát si čaj?“ Měla tušení, že muž sem nepřišel dělat problémy – taky ale měla neodbytný pocit, že způsobí značný rozruch.

„Děkuji. To bych moc rád.“

Muž se na Kate široce usmál a jí po zádech přeběhl nepřímý pocit stísněnosti. Způsoby měl vybrané, to musela uznat.

Patrickovi, neschopnému udělat cokoli jiného, nezbylo než projít svým opulentním domem zpátky na terasu. Tam se všichni posadili a Beverley odešla připravit čaj.

„Pane Kelly, jestli dovolíte, na něco jsem se vás ptal. Vzpomínáte si na Ruby O'Loughlinovou?“

Patricka jeho otázka vyváděla z míry. Samozřejmě že si na ni vzpomínal – žádný kluk z jeho sídliště na ni nemohl zapomenout. „Vzpomínám. Vyrůstali jsme spolu.“

Mladý muž se dlouze nadechl a pak tiše řekl: „Před měsícem zemřela. Rakovina jater.“

„No, to je mi samozřejmě líto, synku. Ale to mě poser, jestli vím, proč mi o tom povídáte.“ Patrick byl nefalšovaně zaskočený.

„Jsem její syn Joseph. A než zemřela, řekla mi, že vy jste můj otec.“

Ohromené ticho přerušil až Beverleyin měkký irský přízvuk, když chvatně řekla: „Jenom vám sem položím ten tác a jsem pryč.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

Inspektorka Annie Carrová se dívala na tu vážně raněnou dívku a uvažovala o tom, jakých hrůz jsou lidé schopní.

Lékař, vysoký Ind s vlídnýma laníma očima a odsekávaným britským přízvukem, vyjmenovával dívčina zranění. „Traumatické poranění mozku, vážná zranění na hlavě. Zlomená žebra. Četné spáleniny na různých místech těla. Zohavení genitálií. Je prakticky mrtvá.“

Annie přikývla; tušila to. Mozková smrt u ní nastala před několika hodinami. Rodiče se jen museli rozhodnout, zda budou její orgány darovány, a pak ji odpojí od přístrojů.

Předtím sem donesli vybavení pro sběr tělesných důkazů a výtěry spolu s dalšími důkazy byly odeslány do laboratoře. Annie se hodlala postarat o to, aby výsledky dostala co nejdřív.

Věděli, kdo ta dívka je; rodiče ohlásili její zmizení před dvěma dny. Bylo jí čtrnáct a podle všeho ji mučili, znásilnili a pak vážně raněnou nechali ležet v křoví. Kylie Barlowovou už žádná budoucnost nečekala, to bylo jisté, a co Annie trápilo ze všeho nejvíc, byl ošklivý pocit, že její smrtí to neskončí.

Ten, kdo to provedl, si to naplánoval do nejmenších detailů. Zjevně měli co do činění s nebezpečným predátorem, ale víc bude Annie vědět po pitvě. Pročísla si dlaní krátké šedivější vlasy a povzdechla si.

Ze srdce si přála, aby se mýlila.